

жеше да извърши повече работа, отколкото личната храброст.

И комититѣ решиха да чакатъ нощта. Наистина месечина щѣше да изгрѣе, което щѣше да улесни турцитѣ, но можеше и да не изгрѣе. Единъ облакъ можеше да я забули съ черно наметало и да улесни пѣкъ комититѣ. Можеха и много други случайности да дойдатъ на помощъ. Нѣма толкозъ голѣма опасностъ, която да изключва до единъ благоприятнитѣ случаи. И най малката надежда може да се осъществи въ последния мигъ.

Но това никакъ не изключва и другото положение.

Колаасж Селимъ дойде къмъ икиндия и прегледа всички засади. Обсадата бѣше добре наредена.

— Можа ли да узнаешъ, кои сж, кой имъ е войводата? — Обърна се Селимъ къмъ Тефика и го запита.

— Не! Отдѣлни комити се мѣрнаха и пакъ се скриха потънаха въ земята. Никого не познахъ.

Селимъ покри съ ржка чело, като да излѣзе отъ нѣкакво мжчително недоумение. Той втренчи очи къмъ пещерата и се провикна:

— Хей, комиталаръ! Кои сте вие — обадете ми се.

Пещерата мълчеше.

— Кой е вашия войвода? — пита ви самия Колаасж Селимъ.

— Ааа, пакъ ли се срещаме, Селиме? Обади се нѣкой отъ комититѣ.

На Селима се стори познатъ тоя гласъ. И мжчеше се да го познае, но напрасно.

— Предайте се, бре комиталаръ! Птици ли сте вие, та мислите да излетите отъ моитѣ ржце?

— Не сме научени, Селиме, да се предаваме, — отвърна познатия гласъ: — ние още не сме си изгубили ума отъ главитѣ,

Оржжието ни не е ржждасало . . . И ядъ и любопитство дразнѣха Селима. Отново се обади познатия гласъ: